

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea a Postului Mare, a Sfintei Cuvioasei Maria Egipteanca

O, dacă nu Mi-ar fi dor, dacă n-aș avea Duhul îndurerat mereu, mereu, n-aș veni cuvânt pe pământ, nu M-aș face atât de mult cuvânt, râu de cuvânt, cu care să grăiesc omului. L-am pierdut din veșnicie pe om încă de la începutul Meu cu omul, l-am pierdut, și Mi-e dor de ce am pierdut și Mi-e dor și sunt îndurerat.

Sunt Fiul lui Dumnezeu Tatăl și am venit pe pământ acum două mii de ani, iar cei de pe pământ M-au cunoscut cu numele Iisus Hristos. Am intrat în pânțele de Fecioară ca să cresc pentru naștere apoi și M-am născut prunc, așa cum tot omul se naște de șapte mii de ani și mai bine, iar apoi pic cu pic am crescut, de la prunc până la copil, de la copil la om împlinit așa cum sunt înaintea Tatălui încă dinainte de vecii, din Tatăl născut. În cer numele lui Dumnezeu este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, iar când am venit acum două mii de ani le-am spus ucenicilor Mei numele întreg al lui Dumnezeu și le-am spus să pună sub acest nume pe cei ce vor crede în Mine prin propovăduirea Mea și se vor boteza pentru împărăția lui Dumnezeu adusă cu Mine de la Tatăl pe pământ, și pe care am vestit-o că a venit.

O, e zi de pomenire sfântă, iar sfinții sunt în sărbătoare de dragoste și de naștere de sus a cuvioasei Maria Egipteanca, așezată ea de sfinții părinți ai bisericii Mele pentru pomenire peste creștinătate, ca să înțeleagă din pilda vieții ei creștinii și să priceapă bine ce înseamnă dragostea, dragostea de Dumnezeu, nu de oameni, iar această sfântă când a văzut cât a rănit ea dragostea și darurile dragostei s-a trezit din somnul cel adânc, în care a fost purtată numai prin păcate și prin gusturi păcătoase, și a aflat apoi drumul dragostei și a plâns pentru el toată vremea cât a mai stat pe pământ, căci a văzut cu duhul cât a pierdut din viață prin somnul ei adânc și lung și a văzut cât de greu a lovit ea dragostea, cât a pătat-o, cât a înjosit-o pentru sine însăși, și a plâns această ființă hrănită de păcat ani mulți, în care putea să fie trează și vie, o, a plâns când a văzut câtă vreme s-a hrănit din ea duhul morții, duhul care s-a atins de omul cel din rai și l-a tras spre moarte, spre păcat l-a tras pe om încă de la începutul lui în rai.

Am povățuit-o prin sfinți și prin îngeri apoi pe această femeie dacă s-a trezit din somnul păcatului și a aflat ea toată taina vieții și a lucrat la ea și a văzut cu duhul câtă moarte a semănat ea pe pământ printre oameni ani la rând prin duhul din ea, duhul desfrânării, de care fug sfinții și îngerii, fug din pricina curăției și a sfințeniei lor, care este Domnului închinată și pentru slava Lui.

O, câtă sărbătoare a fost în inima pustiei apoi mereu, mereu, după ce această femeie s-a întors la dragoste, la sfințenie pentru Dumnezeu! Sfinții și îngerii slujeau lui Dumnezeu lângă ea și o umpleau de dragoste și de lacrimă sfântă și de dor mistuitor, plin de căință și de durere pentru Dumnezeu, și ștergea ea cu acestea păcatele toate și peste tot pe unde ea a păcătuit cu trupul și cu duhul ei, și s-a ridicat ea cu trupul deasupra pământului ca și sfinții, ca și îngerii lui Dumnezeu, ca una care a trecut din trup în duh, și iubea, iubea cu dragoste, și a rămas până la sfârșitul ei cel pământesc în dragostea cea dintâi proaspătă mereu, cu dor aprins mereu, căci dragostea doare, iar durerea o ține trează, aprinsă, ca focul o ține, și iată, taina dragostei este durerea cea pentru ea și care strigă mereu: Mi-e dor!

M-a iubit această ființă mai presus decât orice pe pământ apoi, și era una care a cunoscut din plin flăcările iadului în trupul ei de om, iar apoi, ieșită spre răcoare și plină de rane a slujit iubirii de Dumnezeu, de Cel ce a făcut cerul și pământul și omul.

O, iată ce trebuie să iubească omul pe pământ dacă se naște, sau dacă înviază din păcat dându-se lui Dumnezeu! O, iată lucrarea sfinților părinți, care au pus în vremea postului mare pildă sfântă de dragoste de Dumnezeu, pomenirea dragostei de Dumnezeu a Mariei Egipteanca, pildă care lucrează peste neamul creștinesc ca să-l așeze pe drumul dragostei de Dumnezeu și de sfinți și să nu mai stăruie omul spre păcat prin slăbiciunea cea omenească, și care îl desparte pe om de Dumnezeu, și pe Dumnezeu de om!

Păcatul îl îmbie pe om spre păcat, și se face dulce ca să tragă spre el omul. O, tot așa îl îmbiu și Eu pe om, și Mă fac dulce pentru el când îl pețesc pentru Mine ca să-l scap de minciuna păcatului și să-l trag la sfințenie, iar dacă el cade apoi din această dragoste, dragostea lui cea dintâi, Eu, Domnul, îl chem spre ea, îl chem iar și-i spun: Întoarce-te la dragostea dintâi ca să nu rămâi un pierdut. O, așa îi spun, chiar dacă el nu se mai întoarce Eu îi spun lui: Întoarce-te!

O, tot omul păcătos vede că păcatul este o amăgire, o vremelnicie, pentru care el plătește mereu cu însăși viața lui pic cu pic, iar când Eu îl caut și îi arăt drumul dragostei sufletul lui prinde podoabă, se întoarce întru început, întru Dumnezeu, și orice început care îți împodobește sufletul este frumos, este mângâios și-ți dă putere să poți și să ai și să dai Celui ce-ți dă, iar Eu, Domnul, aduc spre încântare pe cel pe care dau să-l pețesc spre Mine, că altfel nu poate omul, nu vine, nu vede, nu simte, nu are putere să se îndrepte spre dragostea Mea în el ca să pot Eu prin ea în el cu voia Mea apoi, spre răscumpărarea lui din păcat.

O, orice început este frumos când e cu Dumnezeu, și de aceea să se întoarcă la acest început cel care pierde acea frumusețe pentru alta, care dă s-o dărâme pe cea cu care a început în om frumosul cel cu Dumnezeu și care îl încântă pe om când el se naște din Dumnezeu.

O, e numai dragoste și dor între cei din cer această femeie, care s-a sfințit cu totul, după ce Duhul Cel ceresc a sfințit inima ei, și apoi tot trupul ei până la sfârșitul ei cel pământesc. E numai dragoste și dor în ziua aceasta inimioara duhului ei și se așează ea cuvânt lângă Mine în cartea cea de azi a cuvântului Meu pe pământ. O, binecuvântată să fie peste biserica Mea de Nou Ierusalim pe vatra neamului român grăirea Mea și a ei în ziua aceasta de dragoste, din care să ia toți cei care se hrănesc pe pământ din hrana Mea de aici, cuvântul Meu, cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

— *La sfârșit ca și la început, Doamne Fiule al Tatălui, Tu ești Cuvântul, Cuvântul lui Dumnezeu. În vremea când eu mă sfințeam pentru Tine în inima pustiei dragostea Ta mi-a arătat acest timp măreț al Tău și tot ce va însemna el peste pământ și peste oameni și tot ce va rodi venirea Ta în cuvânt, și-mi era duhul tot un dor pentru acest timp, și iată-ne cu el și în el, iar noi, cei din cer, îl prețuim înlănțuiți în dragoste și dor, în văpaie de dor, Doamne, căci vederea ne este cerească, nu trupească, iar frumosul Tău de azi nu poate fi cuprins în cuvinte, ci numai în vedere, Doamne, numai pentru cei ce văd acest frumos și meleagurile Tale de azi, în care ai așezat noua Ta țară, micuță pentru mintea și vederea unui om, dar mare cât Tine și oștirile cerești la un loc, cât cerul și pământul de mare această mică Românie, în mijlocul ei toată, căci Tu aici încapi cu toată suita cerească, cu toată taina Ta, Doamne, și prepari aici fericirea pentru cei credincioși, și pentru cei ce vor crede de acum înainte în venirea Ta de azi cuvânt pe pământ, iar cei credincioși, pentru care Tu pregătești atâta desfătare cerească pe pământ, o, trebuie aceștia să aibă credință ca sfinții Tăi, care prin credință au câștigat făgăduințele Tale pentru cei credincioși și sfinți cu credința și cu faptele ei, chiar dacă o vreme au fost și ei dintre cei păcătoși pe pământ, așa cum și eu am fost, dar de rang mare între cei ce trăiesc cu păcatul și pentru păcat, până ce Tu mi-ai schimbat calea și m-ai atras spre cele din cer cu inima și cu cele din ea, chinuitoare pentru mine până atunci.*

O, n-are nici un folos de la păcat omul care stăruie cu păcatul. Mai fericită este o stărpitură, mai fericită decât cel ce se naște și nu are apoi parte de împărăția cerurilor. L-ai așezat pe om pe pământ când l-ai scos din rai, după ce a păcătuit păcat cu neascultare, iar dacă l-ai scos și l-ai așezat pe pământ, pe câmp de bătaie l-ai așezat ca să lupte el apoi pentru ceea ce

a pierdut și să lupte mereu, că nu cumva să se lase pe tânjeală, ca nu cumva să se fi născut ca să ajungă în iad. Asta ar fi să fie toată vremea vieții omului: să lupte clipă de clipă după legile cerului împotriva lui satana, care s-a născut din neascultarea de Dumnezeu a omului.

O, mi-am luat trupul meu cel păcătos și l-am purtat spre pustie, dincolo de tărâmul oamenilor, și am făcut pustia biserică a sfinților și au slujit cu mine sfinții și îngerii când au văzut ei văpaia dorului meu și dragostea mea cea nouă, în care Tu ardeai deplin, după ce eu am plecat din lume, și numai pe Tine Te-am iubit apoi, și cu așa iubire i-am plâns până la sfârșit pe cei prinși sub simțirea mea cea plină de păcat asupra mea și a lor în vremea mea de pe pământul oamenilor, iar apoi pământul cel nou a devenit pentru mine pustia în care am pătruns prin fuga mea de păcat și de oameni ca să pot sfârși cu slăbiciunea cea pentru păcat. Un om greșit și puțin înțelept cu duhul, unul ca acela, ca și cei de azi închinători, un așa om înțelege că numai unele locuri sunt sfinte și sunt pentru închinare și merge el acolo și se închină în ele sau la ele, iar alte locuri nu sunt așa pentru el. Dar un om cu duhul știutor și văzător și înțelegător știe acela, și are peste tot cu el pe Dumnezeu și pe îngerii Lui, în duh și în adevăr îi are, și așa se închină el, mereu cu el le are pe cele sfinte, pe care le lucrează, și nu trebuie să meargă după ele să le aibă, căci Doamne, Tu ai spus acum două mii de ani că vine vremea să nu se mai închine oamenii la Ierusalim sau în templul de acolo sau pe munte sfânt știut, ci în duh și adevăr va fi să le fie închinarea, adică mereu, mereu și peste tot cu viața închinată lui Dumnezeu, și pe nicăieri fără Dumnezeu, fără Ierusalim, fără templu, fără îngeri, fără cruce purtată. O, așa am făcut eu Ierusalim din locul meu din pustie și am strâns lângă mine sfinții și îngerii în slujire pentru Tine, Doamne, și Te iubeam arzând mereu în dragostea Ta și aveam cerul și pământul cu mine și vedeam în cer și pe pământ și vedeam înainte și înapoi și învățam tot ce este de la Tine așezat pe pământ spre știre din cer și știam Scriptura și știam istoria sfinților și știam mersul și starea oamenilor și ca la școală învățam și vedeam rând pe rând toate, până și viața mea cea cu păcat am văzut-o în vedere și am disprețuit-o de tot, după ce am văzut ce am iubit, păcatul meu văzându-l mușcând din duhul meu și din trupul meu viața mea pic cu pic mereu, mereu.

Am rămas fără veșmânt după atâta vreme grea din pustie, dar nu m-am mai gândit la mine nici un pic, nici o fărâmbă de timp, ci numai la Tine, Doamne, și mi-ai fost veșmânt și slavă, și petrecea cu mine biserica de sfinți și de îngeri și era cer nou și pământ nou locul meu de lepădare de sine cu totul, că mă durea timpul când mă găteam pentru desfrânare și pentru bărbați. Femeia care vrea să arate bine, care se bucură să aibă haine noi și tot felul de lucruri care atrag spre ea privirile din jur, aceea nu este cu inima curată pentru Dumnezeu, chiar dacă este ea și creștină cu ceva împliniri sau nevoițe trupesti, căci inima este locașul în care trebuie să stea Dumnezeu, iar dacă inima femeii așează în ea pe un om, acolo nu mai este loc pentru Dumnezeu, ci e neliniștea și neastâmpărul, după ce femeia se aprinde cu inima pentru cineva de pe pământ, iar aceasta este simțire diavolească.

O, Tu ai arătat, Doamne, în cuvântul cel din vremea aceasta că dragostea dintre trupul femeii și trupul bărbatului este desfrânare, este cea mai neagră moarte a sufletului și cea mai grea rană pentru suflet, este ceea ce nu poate Dumnezeu îndura, și pentru care rabdă prin dureri, rabdă îndelung față în față cu această priveliște crudă pentru ochiul Său a plăcerilor trupesti, clocotitoare în oameni. Iar eu de lângă Tine întăresc acum îndemnul spre sfințenie cu totul pentru toți cei care Te aleg pentru ei, sau pe care Tu îi alegi pentru Tine, și îi îndemn să nu facă încercări pentru puterea lor cea bună, ci să stea departe de orice prilej care i-ar putea slăbi cu firea, căci firea este dușmanul cel mai înverșunat al puterii sfinte din om, o, Doamne.

Îndemn toată partea femeiască să aibă grijă să nu moară cei din jur prin femeie, ci fiecare să aibă pază tare pentru mersul cel creștinesc al celor ce se aleg pentru Tine, Doamne, fie parte femeiască, fie bărbătească, fiindcă diavolul se folosește din plin și cu rod pentru el de toate clipele cele fără de veghe sfântă pentru cei ce vor cu Dumnezeu cu viața lor. Iar eu îmi amintesc și acum cu jale grea timpul meu pierdut, viața mea cea fără de veghe peste ea, până ce am

plecat ca să nu mai pun în primejdie pe cineva prin trupul meu cel păcătos dinăuntrul meu, din ascuns, Doamne, iar Tu m-ai acoperit apoi cu pustia și cu îngerii Tăi veghetori și mi-ai hărăzit putere să mor, și să lupt apoi de partea vieții tot timpul cât mi-a mai rămas pentru luptat și să Te câștig pe Tine de viață a mea, și mare mi-a fost iubirea pentru Tine apoi, și mare îmi este și acum și recunoscătoare, Doamne, pentru mila Ta de mine.

O, iată, Doamne, iată unde ai Tu cerul tot! O, cât lucru sfânt ai de lucrat aici, Doamne! Ți-ai pregătit cetate și fii veghetori și lucru al împărăției Tale aici, și izvor de cuvânt curgător de aici peste tot peste pământ. O, ce minune, ce minunat! O, cât de uimiți stau sfinții și îngerii privind taina Ta de aici pe vatra neamului român! Venim și noi cu Tine și-Ți mângâiem mersul și lucrul și pe poporul Tău cel ascultător, căruia îi dorim și-i hărăzim ascultare să aibă și în lumină să petreacă și să stea, căci în întuneric este satana și lucrările lui nevăzute, și cu care înșeală pe mulți. O, să nu aibă satana parte de nimic din cele ale Tale! Cine se apleacă spre șoptele lui este câștigat de partea lui, dar cine Te ascultă se face sprijin pentru Tine și-Ți zidești împărăția cu cei ascultători.

Și acum, de fericire, rămân sub glasul cuvântului Tău. Tu ești fericirea și frumusețea sfinților. O, slavă Ție, Doamne, slavă Ție Îți cântă toți sfinții, și frumoasă este cântarea sfinților Tăi, cântarea pentru Cel frumos, o, Doamne frumos, și nespus de frumos! Amin.

— O, binecuvântat să fie în ziua aceasta cuvântul tău de iubire și de căință și de slavă, iar Eu, Domnul, întăresc îndemnul la sfințenie pentru cei ce cred și împlinesc în ei venirea Mea cuvânt pe pământ și împărăția Mea în ei și cu ei. Sunt peste tot, sunt pe munți, pe văi, pe câmpii, pe maluri de ape, sunt peste tot cu cei ce viețuiesc viață cu credință și cu sfințenie în ei și în jurul lor. Peste tot fac biserică de sfinți slujitori din cer și de pe pământ, căci adevărații închinători sunt cei ce se închină cu viața lor lui Dumnezeu, cu trăirea lor cea sfântă înaintea Mea, iar bisericile și locașurile de închinare știute de oamenii lumii, acelea sunt pentru oameni, nu pentru Dumnezeu, căci biserica Mea este acolo unde sunt sfinți de pe pământ și din cer slujitori sfințeniei cu viața lor, așa cum Eu am făgăduit acum două mii de ani pentru închinătorii cei adevărați.

O, pace vouă, fiilor de la izvor! Luați aminte la Mine și la sfinți, fiilor. Dați mai departe spre cei credincioși ca și voi, dați cuvântul Meu și al sfinților Mei ca să fie el împlinit de cei credincioși și închinători după adevăr.

O, pace vouă, fiilor! Stați și luați bine aminte și grați între voi cu duhul sfințeniei și pentru el ziditori între voi. Dați de la voi orice gând călător care v-ar atrage duhul spre ceea ce nu iubește Domnul și nu așteaptă de la voi. O, fiți sfinți! Împărăția cerurilor este a sfinților, a celor ce se sfințesc pentru Dumnezeu. Așadar spuneți unul altuia despre sfințenie și despre lucrarea ei și despre paza cea pentru ea. Ea este pământul cel bun, în care sămânța cuvântului Meu răsare și rodește înmiit. Eu, Domnul, sunt cu voi. Eu sunt cu cei ce Mă iubesc urmând sfințenia și statul Meu în ei și cu ei.

Eu sunt cu voi. O, aveți grijă și voi, mereu, mereu aveți grijă să fiți cu Mine, mereu cu Mine, mereu, mereu, fiilor, mereu cu Dumnezeu. Împărăția Mea este fără de sfârșit. Așa să fiți și voi, fără de sfârșit să fiți, fără de păcat, ca Mine să fiți și voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

20-03/02-04-2017